

» PER TONI FARRERO

JAUME BARTUMEU ha assolit com a líder del PS una meta llargament treballada en esdevenir als 54 anys el primer cap de Govern electe que es declara obertament d'esquerres

L'èxit de la perseverança

Ha aconseguit el que anys enrere semblava impossible. Que un partit amb impost sobre les rendes del treball i assegurança d'atur al programa sigui escollit pels ciutadans per dur les regnes del Govern durant els quatre anys vinents. El més perseverant dels polítics andorrans, que té el president François Mitterrand i altres figures del socialisme francès com a font d'inspiració, va arribar ahir a una meta que ha suat durant els més de trenta anys de política activa, una llarga trajectòria que llevat de breus etapes ha vist des de l'oposició.

Advocat i polític de vocació, l'avalen la intel·ligència i la capacitat de treball. Sarcàstic fins a l'acidesa, ha suavitzat en els darrers anys les arestes del seu caràcter, fugint de les picabaralles polítiques menors, mesurant les seves intervencions públiques i limitant-les als temes d'Estat, política exterior i model fiscal. Metòdic i exigent, poc disposat a escoltar crítiques, havia anunciat durant la campanya una legislatura amb la mà estesa a totes les forces del Consell i un Govern obert i plural. I ho farà per devoció i per obligació perquè la majoria simple de catorze escons l'obligarà a buscar suports constants a Casa de la Vall.

Alma mater de diversos moviments parroquials, primer -el sistema electoral no deixava altres opcions-, i nacionals, després, sempre situats a l'esquerra del particular arc ideològic andorrà. Amb 54 anys, seirà a la tercera planta de l'edifici administratiu, amb una sòlida carrera a les seves

espatlles. Conseller general ininterrompudament des del 1992, va participar de manera activa i convençuda en el darrer Consell constituent. Abans havia estat batejat com el *superministre* del segon Govern Ribas, en què entre el 1990 i el 1992 va encapçalar una cartera que sumava Finances, Comerç i Indústria, i des de la qual li va tocar desenvolupar els impostos duaners derivats de l'acord comercial Andorra-Comunitat Econòmica Europea.

PER DEVOCIÓ O PER OBLIGACIÓ, HAURÀ DE BUSCAR SUPORTS CONTINUS A CASA DE LA VALL

HA TREBALLAT PER SUPERAR ELS PREJUDICIS QUE PESAVEN SOBRE EL DRET DE VAGA O ATUR

HA ESTAT LA REFERÈNCIA DEL CENTREESQUERRA LES DUES DARRERES DÈCADES

TORNA AL GOVERN COM A CAP DISSET ANYS DESPRÉS D'HAVER OCUPAT ECONOMIA (1990-1992)

Aquell va ser un mandat complicat, amb una majoria parlamentària que bloquejava l'activitat legislativa, el pressupost inclòs. Una manifestació davant Casa de la Vall va actuar d'espoleta del descontentament popular i va forçar l'autodissolució del Consell. En els comicis posteriors, els ciutadans d'Andorra la Vella li donen la confiança perquè els representi en un Consell d'àmplia majoria reformadora que no tan sols aprovaria la carta magna, en el procés de redacció de la qual intervé amb passió des de la comissió constituent, sinó gran part de les lleis marc de l'actual estructura institucional. El bloc constitucional, però, no va ser capaç d'anar unit a aquells comicis i Bartumeu va liderar els cinc consellers de Nova Democràcia, que primer van donar suport des del Consell al Govern Ribas per participar després en la caiguda.

La legislatura 1997-2001 esdevé una autèntica travessa pel desert. De cinc a dos escons i primera majoria absoluta de Forné. Des de llavors progressió geomètrica. Com a cap de llista del Partit Socialdemòcrata, sis consellers el 2001 i dotze el 2005, en què 27 vots a Ordino el separen de capgirar l'aritmètica parlamentària. Una parròquia que ara, en canvi, ha estat fonamental per atorgar-li la majoria. Lluny han quedat els qualificatius de "comunista" dels seus adversaris polítics per la militància a Bandera Roja, una organització marxista que, paradoxalment, ha aportat molts quadres tant de la dreta com de l'esquerra espanyola. Bartumeu va apostar per l'etiqueta *socialdemòcrata* en un país sociològicament conservador i l'aposta ha acabat quallant. Aquesta vegada les enquestes internes li eren molt favorables, però va preferir guardar-les a pany i forrellat a la caixa forta per mantenir la mobilització dels seus. I també per primera vegada sembla que els sondejos han deixat de ser una mera anècdota.

FERNANDO GALINDO